

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/121/2024
Identifikačné číslo spisu:	6311207188
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6311207188.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ J. K., narodeného XX. B. XXXX, Č. P., O. X, C. C. XXXX/X A., 2/ Z. Z., narodeného XX. B. XXXX, Č. P., O. - I., U. XXX, oboch právne zastúpených advokátskou kanceláriou Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG, Lichtenštajnské kniežatstvo, Vádúz, Städtle 17, konajúcou prostredníctvom organizačnej zložky BOOM & SMART Slovakia, Bratislava, Mostová 185/2, IČO: 53 096 428, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. BR-7C/105/2011, pôvodne vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 7C/105/2011, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ a o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. marca 2024 sp. zn. 14Co/124/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. marca 2024 sp. zn. 14Co/124/2023 v jeho II. výroku v časti náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie a v III. výroku zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Vo zvyšnej časti dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. októbra 2019 č.k. 7C/105/2011-743 (druhým v poradí - pozn.) výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 eura a žalobcovi 2/ sumu 890,27 eura, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobný návrh žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Výrokom III. žalovanej priznal voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,62 % a výrokom IV. žalovanej priznal voči žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 95,62 %.

1.1. Žalobcovia 1/ a 2/ si žalobou uplatnili nárok na náhradu škody a na zaplatenie nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) na tom právnom základe, že im rozhodnutím orgánov verejnej moci Slovenskej republiky bola spôsobená škoda. V žalobe uviedli, že na základe uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, Úradu justičnej a

kriminálnej polície, sp. zn. ČVS: KRP-182/OVEK-BA-2004 z 19. septembra 2004 bolo voči nim vedené trestné stíhanie pre trestný čin pytlactva podľa § 181 ods. 1 a ods. 2 písm. c) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon (ďalej len „Trestný zákon“), a za trestný čin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 181c ods. 1 písm. b), ods. 3. písm. a), ods. 4 písm. c) Trestného zákona, a to v štádiu pokusu. V priebehu tohto trestného stíhania boli vzatí i do väzby. Proti uzneseniu o vzatí do väzby podali sťažnosť a v dôsledku podanej sťažnosti Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5TpO/104/04 z 19. októbra 2004 zrušil uznesenie Okresného súdu v Brezne o vzatí do väzby a nariadil prepustenie žalobcov. Následne Okresná prokuratúra v Brezne podala na Okresný súd Brezno na žalobcov obžalobu. Okresný súd Brezno rozsudkom zo 7. februára 2008 oslobodil žalobcov spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že by sa žalobcovia dopustili trestných činov, ktoré im boli kladené za vinu. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, uznesením z 22. mája 2008 zamietol odvolanie okresného prokurátora. Na základe takto tvrdeného skutkového stavu žalobcovia tvrdili, že im bola rozhodnutím o väzbe a tiež samotným trestným stíhaním spôsobená škoda a rovnako nemajetková ujma. Žalobcovia 1/, 2/ podanou žalobou uplatňovali nárok na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s trestným konaním, pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia vzniknutých v trestnom konaní na obhajobu žalobcov ako obvinených (neskôr obžalovaných), nárok na náhradu škody pozostávajúcej z nákladov spojených s prevozom osobných vecí žalobcov 1/, 2/, návštev žalobcov ich rodinnými príslušníkmi vo výkone väzby, spotrebovaných finančných prostriedkov zaslaných žalobcom do väzby a ďalších hotových výdavkov. Uplatnenou žalobou sa žalobcovia domáhali tiež priznania náhrady nemajetkovej ujmy, každý vo výške 33.200 eur.

1.2. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní riadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici z 27. februára 2017 sp. zn. 14Co/316/2014, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu škody aj z titulu uznesenia o začatí trestného stíhania a že tento nárok žalobcov 1/, 2/ premlčaný nie je. Žalobcovi 1/ priznal náhradu majetkovej škody pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia, tak ako vyplývajú z trestného spisu, celkom vo výške 890,27 eura. Uviedol, že väzba žalobcov bola skončená dňom 19. októbra 2004 a všetky nároky, ktoré si uplatnili žalobcovia z titulu majetkovej zodpovednosti žalovanej za vznik škody po tomto dátume žalobcom nepriznal, pretože tieto mali vzniknúť žalobcom potom, ako boli z väzby prepustení. Pokiaľ si žalobca 1/ uplatňoval nárok na zaplatenie cestovných nákladov z titulu odvozu jeho osobných vecí zo Slovenska dňa 22. septembra 2004, súd prvej inštancie konštatoval, že tieto veci by si žalobca bol odviezol zo Slovenska pri návrate zo Slovenska na územie Č.A. P. (po prepustení z väzby). Pokiaľ si žalobca 1/ uplatnil nárok na náhradu škody z titulu návštevy pána Š., konateľa spoločnosti H., ktorej bol žalobca 1/ jediným spoločníkom, dospel súd prvej inštancie k záveru, že v tomto prípade by bol aktívne legitimovaným na uplatnenie škody ten, ktorému škoda vznikla a nie sám žalobca 1/. Súd prvej inštancie žalobcovi 1/ nepriznal ani náhradu škody z titulu cestovných nákladov pri odvoze z väzby 19. októbra 2004, pretože tento nepovažoval za dôvodný. Súd prvej inštancie nepovažoval za náklady, ktoré vznikli žalobcovi 1/ v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ani náklady žalobcu 1/ spojené odvezením zapožičaného vrtuľníka Robinson R4 vo výške 11 638,- Kč. Peniaze minuté žalobcom 1/ v ústave na výkon väzby v rozsahu 165,97 eura nepovažoval za peniaze minuté v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pretože svoje životné náklady na slobode by bol žalobca 1/ hradil zo svojho aj na slobode a zrejme i vo väčšom rozsahu. Žalobcovi 2/ priznal náhradu majetkovej škody spočívajúcej z náhrady trov právneho zastúpenia v sume tak, ako u žalobcu 1/, teda 890,27 eura. Zamietnutie ostatných nárokov žalobcu 2/ odôvodnil obdobne ako u žalobcu 1/.

1.3. Žalobcovia tiež preukazovali, že rozhodnutie o väzbe ich poškodilo v ich spoločenskom uplatnení. Žalobcovia nepreukázali súdu, že ich spoločenské postavenie v prostredí, v ktorom žili, bolo tak významné, že by rozhodnutím o väzbe na území Slovenskej republiky vo svojom spoločenskom uplatnení utrpeli, keďže väzbu vykonávali na území Slovenskej republiky v trvaní jedného mesiaca, a podľa názoru súdu im väzba nespôsobila takú ujmu na spoločenskom uplatnení v prostredí, ktorom žijú na území Č. P., že by im z tohto dôvodu vznikla ujma, ktorú je potrebné nahradiť v peniazoch. Súd bol toho názoru, že tak ako informovali médiá, periodiká a časopisy v Slovenskej republike, tak informovali aj v Č. P., a neinformovali len o tom, že bolo vznesené obvinenie a že žalobcovia boli vzatí do väzby, ale zároveň bola informovaná verejnosť aj o tom, že žalobcovia boli oslobodení spod obžaloby a boli z väzby prepustení. Žalobcovia 1/ a 2/ súdu nepreukázali, aké malo rozhodnutie o väzbe následky v spoločenskom postavení žalobcov 1/ a 2/ v Č. P. v prostredí, v ktorom žijú, ako ani príčinnú súvislosť

medzi rozhodnutím o väzbe a nepriaznivými následkami, ktoré mali dopadnúť na ich spoločenské postavenie. Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobcov 1/, 2/ vychádzal súd prvej inštancie z prepisov záznamov z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Tento nebolo možné použiť ako dôkaz o plánovaní trestnej činnosti žalobcov 1/, 2/ na území Slovenskej republiky v trestnom konaní vedenom slovenskými súdmi, pretože záznamy boli vykonané podľa trestného poriadku Č. P., avšak súd prvej inštancie s poukazom na čl. 16 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) dospel k záveru, že vykonanie tohto dôkazu v civilnom konaní je odôvodnené uplatnením čl. 3 ods. 1 CSP, keď právo verejných orgánov Slovenskej republiky v konkrétnom prípade je silnejšie ako právo žalobcov 1/, 2/, na ktoré sa odvolávali pri namietaní použiteľnosti tohto dôkazu v občianskom súdnom konaní. Teda súd pri svojom rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy žalobcov 1/, 2/ vychádzal z tohto dôkazu a náhradu žalobcom 1/, 2/ nepriznal, pretože bol toho názoru, že žalobcovia si väzbu zavinili sami, keď žalobcovia 1/, 2/ skutočne plánovali na Slovensku činnosť, ktorá je popísaná v rozhodnutí o vznesení obvinenia, aj v uznesení o väzbe, pričom najdôležitejším dôkazom o tejto skutočnosti je práve záznam z telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu žalobcu 1/. Pri použití a procesnom akceptovaní tohto dôkazu súd dospel k záveru, že právo žalobcov v danom prípade nie je silnejšie ako právo orgánov Slovenskej republiky chrániť konkrétne záujmy a hodnoty, medzi inými aj životy živočíchov, ktorým konaním človeka hrozí vyhynutie. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, vyhodnotiac procesný úspech sporových strán.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov proti všetkým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie a na odvolanie žalovanej proti výrokom I., III. a IV. rozsudku súdu prvej inštancie rozsudkom z 26. marca 2024 sp. zn. 14Co/124/2023 (v poradí druhým, po zrušení predchádzajúceho potvrdzujúceho rozsudku dovolacím súdom) zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 900 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a žalobcovi 2/ sumu 900 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania (výrok III.).

2.1. Po zrušení a vrátení vecí odvolací súd vec opätovne prejednal, postupujúc viazaný právnym názorom vysloveným v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/161/2022, ktorým rozsudok odvolacieho súdu zrušil vo výroku II. a výroku III. predchádzajúceho rozsudku sp. zn. 14Co/2/2020 zo dňa 14. 12. 2021. Pokiaľ sa týka uplatneného nároku na náhradu škody, súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 eura a rovnako žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2/ sumu 890,27 eura v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku uplatneného nároku na náhradu škody žalobu zamietol. Žalobcom priznaná suma 890,27 eura podľa záverov súdu prvej inštancie predstavuje trovy právneho zastúpenia vzniknuté v trestnom konaní každému zo žalobcov, pričom súd prvej inštancie v tejto otázke vychádzal z trestného spisu Okresného súdu Brezno sp. zn. 2T/85/2005. Odvolací súd však dospel k inému záveru a skonštatoval, že žalobca 1/, 2/ nepreukázal vznik škody, spočívajúcej v úhrade trov právneho zastúpenia vzniknutých s trestným konaním, nakoľko žiadnym z predkladaných či označených dôkazov nepreukázal reálny úbytok v majetkovej sfére žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/. Z uvedených dôvodov odvolací súd pristúpil k zmene odvolaním napadnutého rozsudku v časti, ktorou súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 890,27 eura, ako aj žalobcovi 2/ sumu 890,27 eura titulom náhrady škody, spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia a odvolací súd v tejto časti žalobu žalobcov zamietol z dôvodu nepreukázania uplatňovaného nároku. Vo zvyšnej časti uplatneného nároku na náhradu škody súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. V tejto súvislosti odvolací súd považoval zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie o takto uplatnenom nároku za vecne správne a postupom podľa § 387 ods. 2 CSP sa v tejto časti stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením a na neho v podrobnostiach poukázal (body 18. až 26. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu)

2.2. Dovolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení konštatoval, že za daných okolností spočívalo predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho argumentácia, prezentujúca závery o možnosti použitia nezákonných záznamov z odpočúvania telekomunikačnej prevádzky (ako aj ich samotné posúdenie) v súvislosti s posúdením miery zavinenia žalobcov pri uvalení väzby a na vzniku

trestného stíhania na nesprávnom právnom posúdení veci. S poukazom na vyslovený právny názor dovolacieho súdu, odvolací súd pri opätovnom prejednaní veci a posúdení dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na uvedený dôkaz prepisov záznamov telekomunikačnej prevádzky žalobcu 1/ neprihliadal a vec posúdil vyhodnotiac ostatné dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Obaja žalobcovia zhodne žiadali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.200 eur každý, keď tvrdili, jednak neprimeraný negatívny zásah samotného trestného stíhania do osobnostných práv žalobcov zvýraznený vykonaním väzby v čase od 19. 09. 2004 do 19. 10. 2004, kedy boli obaja žalobcovia z väzby prepustení na základe rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici.

2.3. Vo vzťahu k zásahu do osobnostných práv žalobcov vykonaním väzby odvolací súd konštatoval, že žalobcovia v období od 19. 09. 2004 do 19. 10. 2004 boli obmedzení na osobnej slobode a boli titulom väzby umiestnení v ústave na výkon väzby v Banskej Bystrici, ktoré obmedzenie osobnej slobody u každého zo žalobcov nepochybne znamená nedobrovoľné obmedzenie slobody pohybu a pobytu v prostredí ústavu na výkon väzby, odlúčenie od rodiny, vytrhnutie z rodinného, pracovného prostredia a zázemia žalobcov 1/, 2/, keď už výlučne uvedené okolnosti nepochybne predstavujú zásah do osobnostných práv ako žalobcu 1/, tak aj žalobcu 2/. Uvedený zásah je podľa názoru dovolacieho súdu spôsobilý vyvolať vznik ujmy v prežívaní žalobcov 1/, 2/, vo vyššie uvedenom smere. Vzhľadom na záver vyslovený najvyšším súdom, odvolací súd nemohol konštatovať, že by si väzbu svojim konaním žalobcovia 1/, 2/ zavinieli sami. Odvolací súd, viazaný právnym názorom dovolacieho súdu, dospel k záveru, že je nutné žalobcom 1/, 2/ priznať náhradu nemajetkovej ujmy vzniknutej výkonom väzby za 30 dní strávených v ústave na výkon väzby. Uvedené finančné zadostučinenie zohľadňuje a má snahu reparaovať prežívanie žalobcov 1/, 2/ a ich psychické rozpoloženie v čase výkonu väzby. Odlúčenie od rodiny v trvaní 30 dní počas výkonu väzby je faktorom, ktorý zasahuje významnou mierou do rodinného života žalobcov a ich rodín. Uvedenú skutočnosť nie je potrebné osobitne dokazovať a rovnako je zrejmé, že nedobrovoľné umiestnenie (ktorejkoľvek) osoby v ústave na výkon väzby s obdobným režimom ako v ústave na výkon trestu, má negatívny dopad na psychiku takto umiestnenej osoby.

2.4. Odvolací súd však na strane druhej nezohľadnil ako spôsobilý finančného zadostučinenia dopad výkonu väzby na vnímanie osôb žalobcov 1/, 2/ v spoločnosti, v podobe narušenia dobrej povesti, dobrého mena či postavenia žalobcov. Obaja žalobcovia sú občanmi Č. P., na území Č. P. i žili a pôsobili, pričom do väzby boli vzatí v Slovenskej republike, kam vycestovali na niekoľko dní za účelom výkonu poľovníctva. Je nutné konštatovať, že informovanosť v Č. P. o vzatí žalobcov do väzby v Slovenskej republike bola takmer okamžitá, keď uvedenú správu priniesli s časovým odstupom len niekoľkých dní viaceré médiá v Č. P. V dôsledku uvedeného tak bolo o osobách žalobcom informované médiami v spektre informácií, ktorými tieto o žalobcov z vlastnej činnosti disponovali a zároveň k predmetnej téme ochrany prírody a krajiny (pre ktorú trestnú činnosť boli žalobcovia vzatí do väzby) a rovnako k zverejneným článkom a k osobám žalobcov v tom čase prebiehali viaceré verejné diskusie na internetových fórach, v ktorých sa jednotlivci vyjadrovali k osobám žalobcov, k ich predchádzajúcemu životu či konaniu. Oboznámiac sa s obsahom zverejňovaných článkov a príspevkov, je nutné konštatovať, že tieto nesvedčali o dobrom mene žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/ a preukazovali skôr negatívne vnímanie žalobcov 1/, 2/ širšou verejnosťou, avšak v súvislosti i s iným ich konaním než bolo trestné stíhanie, resp. práve vzatie do väzby žalobcu 1/ a 2/ v Slovenskej republike, na základe ktorého žiadajú náhradu nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania odvolací súd nemohol dospieť k záveru, že žalobcovia 1/, 2/ do momentu vzatia do väzby viedli riadny život a tešili sa bezúhonnej povesti a dobrému menu. Odvolací súd poukázal na prepisy diskusie k článku zverejnenom na stránke G..R. , článok zverejnený v L. G. dňa 23. 09. 2004, diskusiu k článku zverejnenom v M. Y. V. dňa 23. 09. 2004 nazvanom „Č. L. J. A.“. Z vykonaných dôkazov je nutné dospieť k záveru, že to nebola výlučne väzba (ktorú v dôsledku vývoja ďalšej procesnej situácie je nutné označiť, ako nezákonnú) ktorá by zasiahla do dobrého mena či cti žalobcov 1/, 2/, avšak žalobcovia 1/, 2/ boli v očiach širšej verejnosti (viď. zverejnené články médií a diskusie širšej verejnosti) už v tom čase vnímaní i ako pytláci, a to nielen v súvislosti s im za vinu kladenou činnosťou na Slovensku.

2.5. Odvolací súd sa pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy riadil pravidlami, ktoré vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax (nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 754/2016-42, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/24/2020) postupne vytvorila ako stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky, keď prihliadal na povahu trestnej veci, dĺžku väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo,

korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti. Všetky tieto kritériá odvolací súd zohľadnil a prihliadol na ne a učinil tiež komparáciu s ostatnou rozhodovacou činnosťou slovenských súdov. S poukazom na osobité okolnosti zistené vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že náhrada za ujmu vytrpenú výkonom nezákonnej väzby v trvaní jedného mesiaca je v prípade oboch žalobcov primeraná vo výške 30 eur za deň, t.j. celkovo vo výške 900 eur u každého zo žalobcov.

2.6. Pokiaľ sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania, ktorú obaja žalobcovia uplatnili v rovnakej výške po 33.200 eur každý, včítane nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za výkon väzby, tieto od seba osobitne neodlišujú a skutkovo nezdôvodňujú dôvodnosť výšky, odvolací súd dospel k záveru, že nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy za samotné vedenie trestného stíhania nie je dôvodný. Samotné vedenie trestného stíhania žalobcovi 1/ ani žalobcovi 2/ nespôsobilo taký zásah do osobnostných práv, u ktorého by nebolo dostatočným zadost'učinením oslobodenie spod obžaloby, ale ktorý by navyše odôvodňoval i satisfakciu v podobe peňažného plnenia. Trestné konanie bolo vedené 44 mesiacov, t. j. cca tri a pol roka, avšak bolo vedené orgánmi činnými v trestnom konaní a neskôr prejednané súdmi iného štátu, než v ktorom žalobcovia 1/, 2/ mali trvalé bydlisko, reálne žili, pôsobili a pracovali, pričom na úkony v trestnom konaní v Slovenskej republike neboli povinní sa dostavovať, v tomto boli právne zastúpení. Dopad na žalobcov a všeobecná informovanosť verejnosti v Č. P. nebol tak priamy, bezprostredný či intenzívny, verejne bolo médiami informované len o vzatí žalobcov do väzby v Slovenskej republike s popisom trestnej činnosti im kladenej za vinu a o ich následnom prepustení. O ostatnom priebehu trestného konania však už verejne informované nebolo, po prepustení z väzby tak už žalobcovia neboli verejne konfrontovaní so skutočnosťou vedeného trestného stíhania. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by im vznikla konkrétna ujma, ktorá by bola v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného konania. Žalobcovia dôvodnosť žaloby a jej argumentáciu založili predovšetkým na tvrdení, že boli váženými podnikateľmi. Uvedenú okolnosť však nemal za preukázanú už súd prvej inštancie, čo v odôvodnení rozhodnutia i detailne odôvodnil. Zároveň trestné stíhanie žalobcov vedené v Slovenskej republike nebolo jediné trestné konanie, ktoré bolo proti žalobcom v danom čase vedené, keď záznamy nachádzajúce sa v spise prejednávanej civilnej veci ako i pripojeného trestného spisu sa týkajú i inej trestnej činnosti, ktorá sa kládla žalobcom 1/, 2/ za vinu, a ktorá sa mala stať v Č. P., v súvislosti s ktorou trestnou činnosťou boli v Č. P. zabezpečené záznamy telefonickej prevádzky žalobcu. Žalobcovia a ich činnosť tak v danom čase (pred vzatím do väzby a pred vznesením obvinenia v SR) boli monitorovaní orgánmi činnými v trestnom konaní v Č. P., v súvislosti s dôvodným podozrením na páchanie trestnej činnosti i v Č. P. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že v čase pred zadržaním žalobcov 1/, 2/ a vznesením obvinenia v Slovenskej republike boli žalobcovia podozriví z trestnej činnosti v súvislosti s organizovanou skupinou, pričom podozrenie bolo natoľko dôvodné, že sudkyňa Okresného súdu v O. vydala príkaz na vykonanie domových prehliadok. Rovnako sa so súhlasom štátneho zástupcu realizovala prehliadka iných priestorov vo forme, resp. v spoločnosti patriacej žalobcovi 1/. Možno tak konštatovať, že činnosť žalobcov 1/, 2/ bola monitorovaná orgánmi činnými v trestnom konaní na území Č. P., už v čase pred vznesením obvinenia žalobcom a pred vzatím žalobcom do väzby v Slovenskej republike, a to pre trestnú činnosť päť mesiacov predchádzajúcu vzneseniu obvinenia žalobcom v Slovenskej republike. Nemožno tak konštatovať, že by trestné stíhanie žalobcov v Slovenskej republike bez akéhokoľvek objektívneho základu a nečakane zasiahlo do tvrdenej dovtedy existujúcej dobrej povesti, či vedenia bezúhonného života žalobcov 1/, 2/.

2.7. Ako takí žalobcovia neboli vnímaní ani širším okolím, ktorá okolnosť je zistiteľná z vykonaného dokazovania. keď z tohto vyplynuli vyjadrené negatívne názory na činnosť, správanie a povesť žalobcov 1/, 2/; opakujúce boli i vyjadrenia ohľadom strachu obyvateľov C. z konania žalobcu 1/. K vnímaniu žalobcov 1/, 2/ ostatnou verejnosťou sa odvolací súd vyjadril už vyššie v odôvodnení týkajúcom sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu a uvedené okolnosti a závery sa vzťahujú i na povesť žalobcov v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy za vedené trestné stíhanie. Pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ boli v Slovenskej republike trestne stíhaní a následne oslobodení spod obžaloby pre trestné činy na úseku ochrany živočíchov a rastlín, potom vedenie tohto trestného konania na Slovensku nie je izolovaným dôvodom pre narušenie dobrého mena a povesti žalobcov a nie je tak dôvod pre priznanie finančnej náhrady tvrdenej vzniknutej ujmy.

2.8. Pokiaľ žalobcovia argumentovali dôvodnosť žalovaného nároku i z dôvodu, že ich trestné stíhanie

spôsobilo psychickú ujmu, resp. útrapy i rodine, rodinným príslušníkom, už súd prvej inštancie správne konštatoval, že v takomto prípade by pasívne vecne legitimovaní boli dotknutí rodinní príslušníci, ktorí pociťovali takéto útrapy, či traumy, pričom žalobcovia takéto zásahy, prežívanie, či traumy v konaní netvrdili a nepreukázali. Žalobcovia v konaní nepreukázali, že by samotné trestné stíhanie malo priamy dopad na ich osobnostnú sféru, žalobcovia v konaní nepreukázali, že by s vedením trestného konania v Slovenskej republike prežívali väčší stres či útrapy, že by mali obavy z jeho výsledku, že by sa uvedené nejak podpísalo na ich osobnom, rodinnom, či zdravotnom stave. Stigmatizácia žalobcov, pokiaľ bola spôsobená, nebola vyvolaná výlučne trestným konaním vedeným na území iného štátu, než v ktorom žalobcovia žili a pôsobili a nebolo preukázané, že by táto trvala. Samotní žalobcovia dokonca vypovedali, že vedené trestné konanie ich neodradilo a ani nevylúčilo z možnosti výkonu práva poľovníctva, nakoľko sami žalobcovia vypovedali, že poľovníctvu sa venujú i naďalej a teda možno konštatovať, že trestné stíhanie pre trestné činy vedené na úseku ochrany prírody, nezanechalo na žalobcovi 1/ a ani na žalobcovi 2/ akúkoľvek psychickú traumu, ktorá by napr. výkonom práva poľovníctva bola opätovne oživovaná. Žalobcovia 1/, 2/ neboli vylúčení z poľovných združení, ktorých boli členom. Žalobcovia nepreukázali ani negatívny dopad práve vedeného trestného stíhania v Slovenskej republike na ich obchodné vzťahy v Č. P., či akúkoľvek inú ich osobnostnú sféru. Z vykonaného dokazovania súdom v oboch inštanciách vyplynul zrejmy dešpekt oboch žalobcov k dodržiavaniu právnych noriem ako Slovenskej, tak i Č. P., keď uvedení sa neštítali o.i. ani takého konania ako zneužívania symbolov O. Č. P., najmä pri vedení motorových vozidiel, za účelom získania nenáležitého zvýhodnenia ich osôb a privilegovanosti. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd žalobu žalobcov vo zvyšku, t.j. nároku na náhradu nemajetkovej ujmy prevyšujúcej sumu 900 eur, zamietol ako nedôvodnú.

2.9. Keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho meritórnej časti, sám rozhodol o trovách prvoinštančného, odvolacieho ako aj dovolacieho konania postupujúc podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP. Žalobcovia boli v prejednávanej veci úspešní len čiastočne, kedy z uplatnených nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo výške 33.200 eur neboli úspešní ani z časti v nároku na náhradu škody a v nároku na náhradu nemajetkovej ujmy boli úspešní len do výšky 900 eur a to titulom výkonu väzby; nemali však žiadny úspech v časti uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania. Čiastočný a nepatrný úspech žalobcov čo do základu o nemajetkovej ujme sa rovná neúspechu žalobcov v časti o nároku na náhradu škody, preto odvolací súd postupoval podľa § 255 ods. 1 CSP a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, napádajúc ho v celom jeho rozsahu. Prípustnosť podaného dovolania vyvodzovali z ust. § 420 písm. f) CSP. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania dovolateľa odvodzujú z celkovej nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti, nepredvídateľnosti a zmätočnosti napádaného rozhodnutia, nakoľko: 1/ v hodnotení skutkových zistení chýba významná časť relevantných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo (boli namietané), ktoré by následne mali vstupovať do posúdenia všetkých kritérií určujúcich rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy v prípade nezákonnej väzby a nezákonného trestného stíhania; 2/ súd sa pri postupe podľa § 191 CSP (t.j. hodnotenie dôkazov) nezaoberal predloženými dôkazmi významnými z hľadiska dôsledného posúdenia všetkých kritérií určujúcich rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy v prípade nezákonnej väzby a nezákonného trestného stíhania; 3/ súd kládol neprimerané požiadavky k splneniu dokaznej povinnosti ohľadne preukazovania vzniku nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním a súd nezrozumiteľne (nelogicky) odôvodnil prijatý právny záver vo vzťahu (ne)vzniku nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním; 4/ súd poprel účel a zmysel práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vrátane princípu spravodlivosti a úplného odškodnenia poškodeného, na ktorých takáto náhrada škody je založená; 5/ súd porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov.

3.2. V priebehu konania vyšli najavo (boli namietané) nasledovné relevantné skutočnosti, ktoré boli zásadné pre rozhodnutie vo veci, a to: 1/ celé trestné konanie bolo začaté na základe trestného oznámenia, ktoré malo byť zdôvodnené odposluchmi vykonanými v Č. P. Už v čase obdržania tohto oznámenia museli slovenské OČTK mať vedomosť, že tieto odposluchy nebude možné použiť ako dôkaz v prípadnom trestnom konaní vedenom voči žalobcom (t.j. od samotného počiatku trestné konanie na

územia Slovenskej republiky sa viedlo na základe nezákonného dôkazu a navyše ani v ďalšom konaní OČTK nezískali žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa žalobcovia mali dopustiť nejakého trestného konania); 2/ pri domových prehliadkach v Č. P. nebola nájdená žiadna vec súvisiaca s trestnou činnosťou; 3/ pri obmedzení osobnej slobody žalobcov v Slovenskej republike bol vykonaný absolútne neprimeraný a nedôvodný spôsob zadržania za použitia prepadovej jednotky a policajného vrtuľníka, následne boli držaní celú noc na chodbe policajnej stanice pripútaní k potrubiu ústredného kúrenia a navyše dovoľateľ 2/ do okamihu postavenia pred sudcu pri rozhodovaní o vzatí do väzby vôbec nebol zo strany OČTK k veci vypočutý; 4/ informácie o zatknutí a väzbe v Slovenskej republike a aj o prebiehajúcom trestnom stíhaní a jeho vývoji boli známe v širokom okruhu osôb kvôli značnej medializácii trestnej veci v Č. aj slovenských médiách, čo na intenzite nezákonného zásahu do osobnostných práv žalobcov (nevynímajúc najmä právo na súkromný život) len „pritvrdilo“; 5/ príbuzní žalobcov žili v Č. P. a väzba bola vykonaná v Slovenskej republike; 6/ išlo o tzv. kolúznú väzbu, ktorá je najprísnejším druhom väzby; 7/ počas vedenia nezákonného trestného stíhania boli žalobcovia nútení podrobiť sa úkonom trestného konania, predkladať argumenty na svoju obhajobu; 8/ počas celej doby trestného stíhania (3 roky a 8 mesiacov, z toho 30 dní väzobne) hrozil žalobcom trest odňatia slobody v rozsahu 1 až 5 rokov, boli vystavení psychickej neistote, či im bude alebo nebude uložený tento druh trestu; 8/ v dôsledku nezákonnej väzby a nezákonného trestného stíhania obaja trpeli depresiami aj so suicidálnymi myšlienkami, mali problémy s prijímaním stravy a spánkom; pod tlakom všetkých následkov trestného stíhania a väzby sa s dovoľateľom 2/ rozišla jeho dlhoročná priateľka a otec s ním prestal komunikovať a dovoľateľ 2/, ako dovtedy veľmi spoločenský človek, sa stránil spoločenských akcií a viac sa uzavrel do seba; u dovoľateľa 1/ sa v dôsledku trestného stíhania prejavili problémy v širšom príbuzenstve, keď sám povedal, že sa s ním v podstate prestali všetci - s výnimkou jeho sestry - stýkať, dovoľateľovi 1/ stroskotal partnerský vzťah, dovoľateľ 1/ trpel depresiami, na ktoré bral lieky a od tej doby sa datujú jeho zdravotné problémy; dovoľateľ 1/ prišiel o veľa priateľov v dôsledku nezákonného trestného stíhania; 9/ kým nebolo trestné stíhanie právoplatne skončené (t.j. po dobu 3 rokov a 8 mesiacov), nemohli žalobcovia vykonávať záujmové činnosti (športovú strelbu a výkon poľovníctva), 10/ žalobcovia nikdy neboli odsúdení za žiadny trestný čin a rovnako sa ani nikdy nedopustili žiadnych priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, sú bezúhonnými občanmi Č., 11/ prítomnosť značného odstupe času (už takmer dve desaťročia) na reparovanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou a nezákonným trestným stíhaním.

3.3. Všetky tieto okolnosti vstupovali do posúdenia intenzity nezákonného zásahu do osobnostnej sféry žalobcov (súkromného života, rodinného života, zdravotného/duševného stavu), od ktorej sa odvíja následne určenie účinného prostriedku na zmiernenie a vyváženie následkov tohto nezákonného zásahu. Napádané rozhodnutie nie je tak výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností v posudzovanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo. Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania vyšli najavo/boli zistené relevantné skutočnosti/okolnosti tohto konkrétneho prípadu a sú zásadné pre rozhodnutie vo veci, tieto však úplne absentujú v hodnotení skutkových zistení, došlo tým k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý súdny proces.

3.4. V rámci konania na súde prvej inštancie a aj v odvolaní dovoľateľa argumentovali, že im vznikla nemajetková ujma na osobnostných právach v dôsledku nezákonnej väzby a nezákonného trestného stíhania. Za účelom jej preukázania v rámci konania predkladali dôkazy, ktoré podávali informácie o ich osobách, ako aj informácie o následkoch nezákonného trestného stíhania na súkromnom živote, rodinnom živote a zdravotnom/duševnom stave. Išlo o nasledovné dôkazy: 1/ výpovede žalobcov; 2/ výpisy z registra trestov; 3/ vykonané výsluchy svedkov M. Z. Z., O. Š., M. O. C. a B. O. C., O.; 4/ písomné prehlásenia rodičov a syna dovoľateľa 2/, 5/ písomné prehlásenie rodičov a družky dovoľateľa 1/. S predmetnými dôkazmi sa však odvolací súd v rámci procesu hodnotenia dôkazov nijakým spôsobom nezaoberal. De facto predmetné dôkazy a ich zhodnotenie, ktoré by malo byť zachytené v odôvodnení napádaného rozhodnutia, v ňom úplne absentuje, hoc tieto priamo súviseli s uplatnením nárokov titulom nemajetkovej ujmy v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení.

3.5. Odvolací súd v napádanom rozhodnutí uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by samotné trestné stíhanie malo priamy dopad na ich osobnostnú sféru, nedôvodná stigmatizácia žalobcov vyvolaná trestným stíhaním v konaní preukázaná nebola. V tejto súvislosti žalobcovia podotkli, že vyžadovaný rozsah dokazovania rozhodujúcich skutočností nesmie pre poškodeného predstavovať prekážku realizácie jeho základného práva na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej štátom, čo

predpokladá upustenie od formalistického chápania dôkazného bremena. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu poškodeného pri preukazovaní existencie nemajetkovej ujmy vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním, je stabilne judikovaný najvyššími súdnymi autoritami (4Cdo/125/2019) názor, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Dokazovanie by sa tak následne malo zamerať už iba na konkrétnu výšku sumy priznanú ako náhradu za nemajetkovú ujmu.

3.6. Žalobcovia poukázali na to, že v predmetnej veci boli vykonané dôkazy (výsluchy žalobcov, výsluchy svedkov), ktoré preukazovali vnímanie ich osôb v čase nezákonného trestného stíhania a hlboký zásah do ich osobnostnej sféry vrátane záujmových činností. Ak sa im aj podarilo „zaradiť“ do poľovníckeho života“, bolo tomu až po právoplatnom skončení trestného stíhania, keďže počas vedeného trestného stíhania im boli odobraté legálne držané zbrane. Napokon je nutné uviesť, že ak odvolací súd konštatoval, že žalobcovia neboli vylúčení z poľovníckych združení, ktorých boli členom, uvedené nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko z výpovede žalobcu 1/ pred súdom zo dňa 27. 09. 2012, ako aj z odvolania zo dňa 25. 11. 2019 vyplýva presný opak. Závery odvolacieho súdu ohľadne (ne)vzniknutia nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom nezákonným trestným stíhaním nemajú dostatočnú oporu v zistení rozhodujúcich skutkových okolností a ani právne posúdenie nemožno považovať za konzistentné a komplexné, zohľadňujúce všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd kládol na žalobcov neprimerané požiadavky k splneniu ich dôkaznej povinnosti ohľadne preukazovania vzniku nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním a odvolací súd súčasne nelogicky/svojvoľne odôvodnil právny záver ohľadne (ne)vzniknutia nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním.

3.7. Zákon o zodpovednosti za škodu zaväzuje štát absolútne a objektívne, takže je nevyhnutné, aby štát svojím pochybením vzniknuté ujmy nahradil v maximálnej možnej miere. Forma odškodnenia uvádzaná odvolacím súdom ako samotné oslobodenie spod obžaloby nie je v rámci platnej právnej zákonnej úpravy zaradená. Právna úvaha odvolacieho súdu, že dostatočným zadosťučinením bolo oslobodenie spod obžaloby, tak predstavuje svojvoľné cynické vyjadrenie orgánu, ktorý systematicky programovo porušuje zákon v prípade preukázaného nezákonného trestného stíhania, ktoré vyvolalo vznik nemajetkovej ujmy v osobnostnej sfére žalobcov. Odvolací súd tak žalobcom odmietol akúkoľvek náhradu za nezákonné trestné stíhanie s cynickým konštatovaním, že „dostatočným zadosťučinením bolo oslobodenie spod obžaloby“. Napádané rozhodnutie sa (i) vymyká z medzí predstáv spravodlivosti a slušnosti; (ii) prieči sa účelu zákona o zodpovednosti za škodu, (iii) vo svojich dôsledkoch porušuje základné ústavné a zákonné právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

3.8. Dovolatelia namietali tiež porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd v napádanom rozhodnutí interpretoval dôkazy s cieľom vytvoriť nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku (o nepreukázaní vzniknutej nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním v osobnostnej sfére: rodinný život, súkromný život, zdravotný stav/psychický stav), ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním. V tejto súvislosti dovolatelia zdôraznili, že počas trestného stíhania sa podrobovali úkonom trestného konania a za pomoci obhajcov predkladali argumenty na svoju obhajobu, ak sa aj v štádiu konania pre súdom konalo v ich neprítomnosti, uvedené nemôže oslabovať ich nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním. Rovnako tomu je aj v prípade informovania verejnosti o priebehu ďalšieho trestného stíhania. Nielen uvalenie väzby a prepustenie z väzby bolo centrom záujmu médií, ale aj ďalší vývoj kauzy bol v Č. P. ostro sledovaný, a to aj napriek skutočnosti, že proces prebiehal na území Slovenskej republiky. Podaním s doplnením zo dňa 08. 08. 2012 žalobcovia súdu predložili zoznam slovenských aj Y. periodík, ktoré informovali verejnosť o trestnom stíhaní žalobcov aj po období, kedy boli z väzby prepustení. Nielenže žalobcovia boli v čase prebiehajúceho nezákonného trestného stíhania verejne konfrontovaní s touto skutočnosťou, ale aj v súčasnosti už takmer po uplynutí dvoch desaťročí od začatia nezákonného trestného stíhania sú vystavení pretrvávajúcim negatívnym dôsledkom plynúcim práve z nezákonného trestného stíhania.

3.9. Pokiaľ odvolací súd poukazoval na okolnosti predchádzajúce trestnému stíhaniu žalobcov v SR, žalobcovia zdôraznili, že monitorovanie ich osôb Č. orgánmi vyústilo do následnej spolupráce so zločkami v Slovenskej republike. Trestné stíhanie totižto bolo začaté na základe trestného oznámenia, ktoré malo byť zdôvodnené odposluchmi vykonanými v Č. P. a týkalo sa práve im kladenej za vinu

údajnej trestnej činnosti predchádzajúcej päť mesiacov pred vznesením obvinenia v Slovenskej republike. Práve predmetná činnosť, o ktorej sa domnievali Č. orgány, že bola nimi páchaná a ktorá bola označovaná v príkazoch na domovú prehliadku a iných priestorov práve Č.T. orgánmi, bola preverovaná voči žalobcom v rámci nezákonného trestného stíhania v Slovenskej republike a ktorá im nebola preukázaná. Odvolací súd opomenul, že pri domových prehliadkach v Č. P. nebola nájdená žiadna vec súvisiaca s trestnou činnosťou. Rovnako je nutné zdôrazniť, že hlavným merateľným ukazovateľom bezúhonnosti je výpis z registra trestov, žalobcovia nikdy neboli odsúdení za žiadny trestný čin a rovnako sa ani nikdy nedopustili žiadnych priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, sú bezúhonnými občanmi Č.. Podozrenie Y. orgánov sa nijako nepotvrdilo, ba naopak, potvrdila sa legálna držba trofejí a zbraní žalobcov.

3.10. Nie je rozhodujúce, ako bolo vyhodnotené pôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, ale to, či sa podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. S poukazom na uvedené potom hodnotiaca úvaha súdu spočívajúca v tom, že nemožno konštatovať, že by trestné stíhanie žalobcov v Slovenskej republike bez akéhokolvek objektívneho základu a nečakane zasiahlo do tvrdenej dovtedy existujúcej dobrej povesti, či vedenia bezúhonného života žalobcov, nezodpovedá zásadám formálnej logiky a nevychádza zo skutkového stavu veci, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Napokon, pokiaľ ide o hodnotiacu úvahu súdu ohľadne údajného dešpektu k normám Slovenskej republiky, táto nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže v rámci dokazovania nebol vykonaný žiaden zákonne získaný dôkaz, ktorý by hodnotiacu úvahu odvolacieho súdu potvrdzoval.

4. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie aj žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), napádajúc ho vo výroku III. o náhrade trov konania. Prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ust. § 420 písm. f) CSP. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vo výroku III. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa dovolateľky odvolací súd svoje rozhodnutie týkajúce sa nároku na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej neodôvodnil, pričom jeho závery možno považovať za nelogické, nekonzistentné a v konečnom dôsledku i arbitrárne, čím porušil právo žalovanej na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd síce v bode 69. vysvetlil, z akého dôvodu nepriznal žalobcom nárok na náhradu trov konania, avšak pri nároku žalovanej na náhradu trov konania dospel k nelogickému záveru obsiahnutému v III. výroku napadnutého rozhodnutia a to napriek tomu, že žalovaná bola výrazne úspešnejšou stranou v konaní (jej čistý úspech vo veci predstavuje vo vzťahu k žalobcovi 1/ 90,24%. a vo vzťahu k žalobcovi 2/ 79,08%). V tejto súvislosti je nevyhnutné zdôrazniť, že sám odvolací súd na zásadu úspechu vo veci obsiahnutú v § 255 ods. 1 CSP v napadnutom rozhodnutí odkázal. Z uvedeného dôvodu si žalovaná nevie vysvetliť, prečo jej odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov konania, keď ako sám uvádzal v bode 68. a 69. napadnutého rozhodnutia aplikoval na vec § 255 ods. 1 CSP. Ak odvolací súd skutočne vychádzal zo zásady úspechu vo veci (čo sa ale vzhľadom na zmätočnosť jeho argumentácie a nesúlad s jeho konečným rozhodnutím nedá jednoznačne identifikovať), potom je rozhodnutie odvolacieho súdu v absolútnom rozpore s jeho vlastnými tvrdeniami obsiahnutými v bodoch 68. a 69. napadnutého rozhodnutia, dôsledkom čoho je rozhodnutie nekonzistentné a teda vnútorne rozporné, ale napokon i arbitrárne.

5. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcov 1/ a 2/ vyjadrila písomne. Poukázala na to, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nevykazuje žiadnu takú zásadnú vadu, ktorá by napĺňala znaky nepreskúmateľnosti alebo zmätočnosti rozhodnutia. Odvolací súd jednak citoval ustanovenia, ktoré na vec aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, rovnako logicky správne vyhodnotil vykonané dôkazy, pričom rozsiahlo a zrozumiteľne odôvodnil prečo rozhodol tak ako je uvedené v I. a II. výroku napadnutého rozhodnutia. Odôvodnenie odvolacieho súdu má náležitosti v zmysle § 220 a § 393 CSP. Z judikatúry dovolacieho súdu zároveň vyplýva, že za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaná podané dovolanie považuje za nedôvodné a navrhuje súdu, aby ho podľa § 447 CSP odmietol, alternatívne podľa § 448 CSP zamietol.

6. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu žalovanej vyjadrili písomne, považujú ho za nedôvodné, resp. neprípustné a navrhli ho preto odmietnuť. Poukázali na to, že výška plnenia nemajetkovej ujmy v predmetom konaní závisela a závisí od úvahy súdu a v zmysle právnej vedy platí, že v prípade ak súd

prizná žalobcovi aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nejde v takomto prípade o procesne neúspešného žalobcu, práve naopak. Nemožno totiž žalobcu v takýchto súdnych sporoch ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu. Pokiaľ teda odvolací súd vyhodnotil nárok žalobcov ako dôvodný a priznal im proti dovolateľke nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, žalobcovia boli nepochybne plne procesne úspešní čo do základu a výška nemajetkovej ujmy závisela už len od úvahy súdu, ktorú žalobcovia nemohli nijako predvídať. Pomer úspechu žalobcov preto nie je možné vyčíslieť tak, ako to v dovolaní predložila dovolateľka, teda podľa výšky súdom priznaného nároku, a dovolateľkou predložený výpočet považujú navyiac za nesprávny a v rozpore s ust. § 255 ods. 1 CSP a jeho komentovaným znením.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že obe dovolania podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strany sporu, v neprospech ktorých bolo rozhodnuté, zastúpené v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolaní bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je procesne prípustné a zároveň aj čiastočne dôvodné.

8. O mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014). Na druhej strane však otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP v spojení s § 431 CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, keď miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, predvídateľnosť rozhodnutia, zachovanie rovnosti strán v konaní, relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, ako aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

13. Právo na spravodlivý proces je o. i. naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové

a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

14. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

15. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

16. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže dôjsť aj tým, že zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú (porov. I. ÚS 243/07).

17. Zásada viazanosti zisteným skutkovým stavom (§ 442 CSP) neznamená, že najvyšší súd je viazaný takou interpretáciou dôkazu, ktorá v sebe obsahuje ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku. Rovnako túto zásadu nemožno interpretovať ako nemožnosť najvyššieho súdu reagovať na zjavný, ničím neodôvodnený, a preto arbitrárny skutkový omyl. Povinnosťou najvyššieho súdu je v takom prípade pristúpiť k preskúmaniu práva na spravodlivý proces z hľadiska arbitrárnosti vyvodeného skutkového záveru (III. ÚS 104/2022).

18. Dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi pravidelne pripomína, že na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a

nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodení skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). Hodnotenie skutkových okolností, na ktoré odvolací súd pri svojich úvahách vzal zreteľ, dovolaciemu prieskumu nepodlieha. Nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9Cdo/159/2022). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, II. ÚS 404/2023). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, ako aj logická, funkčná či teleologická nekonzistentnosť v procese hodnotenia dôkazov.

19. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 z 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

20. Aplikujúc vyššie citované právne závery ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu na prejednávany spor, dospel dovolací súd k záveru o neudržateľnosti procesného postupu odvolacieho súdu, ktorý svojim zmeňujúcim rozhodnutím zamietol žalobcami podanú žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie s odôvodnením, že žalobcovia nepreukázali opodstatnenosť nimi uplatneného nároku.

21. Dovolatelia v tejto súvislosti dôvodne namietajú, že v priebehu konania pred súdmi nižších inštancií vyšli najavo a dovolateľmi boli namietané nasledovné relevantné skutočnosti, ktoré boli zásadné pre rozhodnutie vo veci, a s ktorými sa odvolací súd dostatočne nevysporiadal.

22. Z hľadiska komplexného posúdenia všetkých relevantných okolností pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie bolo zo strany odvolacieho súdu potrebné zohľadniť a dať špecifickú odpoveď na konkrétne žalobcami namietané okolnosti ich trestného stíhania. Žalobcovia poukazovali na to, že 1/ celé trestné konanie bolo začaté na základe trestného oznámenia, ktoré malo byť zdôvodnené odposluchmi vykonanými v Č. P., pričom už v čase obdržania tohto oznámenia slovenské OČTK mali mať vedomosť, že tieto odposluchy nebude možné použiť ako dôkaz v prípadnom trestnom konaní vedenom voči nim (t.j. od samotného počiatku trestné konanie na území Slovenskej republiky sa viedlo na základe nezákonného dôkazu a naviac ani v ďalšom konaní OČTK nezískali žiadne relevantné dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa žalobcovia mali dopustiť nejakého trestného konania); 2/ pri domových prehliadkach v Č. P. nebola nájdená žiadna vec súvisiaca s trestnou činnosťou; 3/ pri obmedzení osobnej slobody žalobcov v Slovenskej republike bol

vykonaný absolútne neprimeraný a nedôvodný spôsob zadržania za použitia prepadovej jednotky a policajného vrtuľníka, následne boli držaní celú noc na chodbe policajnej stanice pripútaní k potrubiu ústredného kúrenia a navyše dovolateľ 2/ do okamihu postavenia pred sudcu pri rozhodovaní o vzatí do väzby vôbec nebol zo strany OČTK k veci vypočutý; 4/ informácie o zatknutí v Slovenskej republike a aj o prebiehajúcom trestnom stíhaní a jeho vývoji boli známe v širokom okruhu osôb kvôli značnej medializácii trestnej veci v Č. aj slovenských médiách, čo na intenzite nezákonného zásahu do osobnostných práv žalobcov (nevynímajúc najmä právo na súkromný život) len „pritvrdilo“; 5/ počas vedenia nezákonného trestného stíhania boli žalobcovia nútení podrobiť sa úkonom trestného konania, predkladať argumenty na svoju obhajobu; 6/ počas celej doby trestného stíhania (3 roky a 8 mesiacov, z toho 30 dní väzobne) hrozil žalobcom trest odňatia slobody v rozsahu 1 až 5 rokov, boli vystavení psychickej neistote, či im bude alebo nebude uložený tento druh trestu; 7/ v dôsledku nezákonného trestného stíhania obaja trpeli depresiami aj so suicidálnymi myšlienkami, mali problémy s prijímaním stravy a spánkom; pod tlakom všetkých následkov trestného stíhania a väzby sa s dovolateľom 2/ rozišla jeho dlhoročná priateľka a otec s ním prestal komunikovať a dovolateľ 2/, ako dovtedy veľmi spoločenský človek, sa stránil spoločenských akcií a viac sa uzavrel do seba; u dovolateľa 1/ sa v dôsledku trestného stíhania prejavili problémy v širšom príbuzenstve, keď sám povedal, že sa s ním v podstate prestali všetci - s výnimkou jeho sestry - stykať, dovolateľovi 1/ stroskotal partnerský vzťah, dovolateľ 1/ trpel depresiami, na ktoré bral lieky a od tej doby sa datujú jeho zdravotné problémy; dovolateľ 1/ prišiel o veľa priateľov v dôsledku nezákonného trestného stíhania; 8/ kým nebolo trestné stíhanie právoplatne skončené (t.j. po dobu 3 rokov a 8 mesiacov), nemohli žalobcovia vykonávať záujmové činnosti (športovú strelbu a výkon poľovníctva), 9/ žalobcovia nikdy neboli odsúdení za žiadny trestný čin a rovnako sa ani nikdy nedopustili žiadnych priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, sú bezúhonnými občanmi Č., 10/ prítomnosť značného odstupu času (už takmer dve desaťročia) na reparovanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním.

23. Všetky tieto okolnosti vstupovali do posúdenia intenzity nezákonného zásahu do osobnostnej sféry žalobcov (súkromného života, rodinného života, zdravotného/duševného stavu), od ktorej sa odvíja následne určenie účinného prostriedku na zmiernenie a vyváženie následkov tohto nezákonného zásahu. Dovolací súd preto zhodne s dovolateľmi konštatuje, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v časti náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie nie je výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností v posudzovanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo. Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania vyšli najavo a boli zistené relevantné okolnosti tohto konkrétneho prípadu, ktoré zároveň boli zásadné pre rozhodnutie vo veci, tieto však úplne absentujú v hodnotení skutkových zistení zo strany odvolacieho súdu, došlo tým k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý súdny proces.

24. Odvolací súd v napádanom rozhodnutí uviedol, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by samotné trestné stíhanie malo priamy dopad na ich osobnostnú sféru, nedôvodná stigmatizácia žalobcov vyvolaná trestným stíhaním v konaní preukázaná nebola. V tejto súvislosti žalobcovia dôvodne zdôraznili, že vyžadovaný rozsah dokazovania rozhodujúcich skutočností nesmie pre poškodeného predstavovať prekážku realizácie jeho základného práva na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) spôsobenej štátom, čo predpokladá upustenie od formalistického chápania dôkazného bremena. Vo vzťahu k dôkaznému bremenu poškodeného pri preukazovaní existencie nemajetkovej ujmy vzniknutej v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním, je stabilne judikovaný najvyššími súdnymi autoritami (4Cdo/125/2019) názor, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné. Dokazovanie by sa tak následne malo zamerať už iba na konkrétnu výšku sumy priznanú ako náhradu za nemajetkovú ujmu.

25. V rámci konania na súde prvej inštancie a aj v odvolaní dovolateľa pritom argumentovali, že im vznikla nemajetková ujma na osobnostných právach v dôsledku nezákonného trestného stíhania. Za účelom jej preukázania v rámci konania predkladali dôkazy, ktoré podávali informácie o ich osobách, ako aj informácie o následkoch nezákonného trestného stíhania na súkromnom živote, rodinnom živote a zdravotnom/duševnom stave. Išlo o nasledovné dôkazy: 1/ výpovede žalobcov; 2/ výpisy z registra

trestov; 3/ vykonané výsluchy svedkov M.. Z. Z., O. Š., M.. O. C. a B.. O. C., O.; 4/ písomné prehlásenia rodičov a syna dovolateľa 2/, 5/ písomné prehlásenie rodičov a družky dovolateľa 1/. S predmetnými dôkazmi sa však odvolací súd v rámci procesu hodnotenia dôkazov nijakým spôsobom nezaoberal. Predmetné dôkazy a ich zhodnotenie, ktoré by malo byť zachytené v odôvodnení napádaného rozhodnutia, v ňom úplne absentuje, hoc tieto priamo súviseli s uplatnením nároku titulom nemajetkovej ujmy v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení.

26. Vo vzťahu k dopadu nezákonného trestného stíhania na výkon práva poľovníctva žalobcov bolo potrebné zohľadniť a vysporiadať sa s argumentáciou žalobcov, podľa ktorých ak sa im aj podarilo zaradiť do poľovníckeho života, bolo to až po právoplatnom skončení trestného stíhania, keďže počas vedeného trestného stíhania im boli odobraté legálne držané zbrane. Ak odvolací súd konštatoval, že žalobcovia neboli vylúčení z poľovníckych združení, ktorých boli členom, uvedené nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko z výpovede žalobcu 1/ pred súdom zo dňa 27. 09. 2012, ako aj z odvolania zo dňa 25. 11. 2019 vyplýva presný opak.

27. Dovolatelia v tejto súvislosti dôvodne poukázali na relevantné závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 zo dňa 27. 08. 2019, podľa ktorého: „Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka; a to sa sudcom odvolacieho súdu v tomto konaní, žiaľ, nepodarilo, lebo aj oni postavili žalobcu do úlohy púheho objektu, kedy sa stáva iba prostriedkom v rukách štátnej moci (orgánov činných v trestnom konaní), ktorý je potom zameniteľný aj so skutočným zločincem, a tak sa musí podrobovať excesívnym úkonom orgánov činných v trestnom konaní, hoci vo výsledku bol nevinný, čiže aj uznesenie o vznesení obvinenia nemalo byť vôbec vydané. Takéto bezprávie voči ľudskej dôstojnosti musí byť v právnom štáte odškodniteľné (...) Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od počiatku nezákonné (...) Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe (...).“

28. Dovolací súd ďalej konštatuje, že v procesnom postupe odvolacieho súdu došlo tiež k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov. V tejto súvislosti dovolatelia dôvodne poukázali na to, že bolo potrebné zohľadniť, že počas trestného stíhania sa podrobovali úkonom trestného konania a za pomoci obhajcov predkladali argumenty na svoju obhajobu, ak sa aj v štádiu konania pre súdom konalo v ich neprítomnosti, uvedené nemôže oslabovať ich nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným trestným stíhaním. Rovnako tomu je aj v prípade informovania verejnosti o priebehu ďalšieho trestného stíhania. Nielen uvalenie väzby a prepustenie z väzby bolo centrom záujmu médií, ale aj ďalší vývoj kauzy bol v Č. P. ostro sledovaný, a to aj napriek skutočnosti, že proces prebiehal na území Slovenskej republiky. Podaním s doplnením zo dňa 08. 08. 2012 žalobcovia súdu predložili zoznam slovenských aj Č. periodík, ktoré informovali verejnosť o trestnom stíhaní žalobcov aj po období, kedy boli z väzby prepustení.

29. Pokiaľ odvolací súd poukazoval na okolnosti predchádzajúce trestnému stíhaniu žalobcov v SR, žalobcovia zdôraznili, že monitorovanie ich osôb Y. orgánmi vyústilo do následnej spolupráce so zložkami v Slovenskej republike. Trestné stíhanie totižto bolo začaté na základe trestného oznámenia, ktoré malo byť zdôvodnené odposluchmi vykonanými v Č. P. a týkalo sa práve im kladenej za vinu údajnej trestnej činnosti predchádzajúcej päť mesiacov pred vznesením obvinenia v Slovenskej republike. Práve predmetná činnosť, o ktorej sa domnievali české orgány, že bola nimi páchaná a ktorá bola označovaná v príkazoch na domovú prehliadku a iných priestorov práve Č. orgánmi, bola preverovaná voči žalobcom v rámci nezákonného trestného stíhania v Slovenskej republike a ktorá im nebola

preukázaná. Odvolací súd opomenul, že pri domových prehliadkach v Č. P. nebola nájdená žiadna vec súvisiaca s trestnou činnosťou. Hlavným merateľným ukazovateľom bezúhonnosti je výpis z registra trestov, z ktorého vyplýva, že žalobcovia nikdy neboli odsúdení za žiadny trestný čin a rovnako sa ani nikdy nedopustili žiadnych priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, sú bezúhonnými občanmi Č.. Podozrenie Č. orgánov sa nijako nepotvrdilo, potvrdila sa legálna držba trofejí a zbraní žalobcov.

30. Nie je rozhodujúce, ako bolo vyhodnotené pôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, ale to, či sa podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. S poukazom na uvedené potom hodnotiaca úvaha súdu spočívajúca v tom, že nemožno konštatovať, že by trestné stíhanie žalobcov v Slovenskej republike bez akéhokolvek objektívneho základu a nečakane zasiahlo do tvrdenej dovtedy existujúcej dobrej povesti, či vedenia bezúhonného života žalobcov, nezodpovedá zásadám formálnej logiky a nevychádza zo skutkového stavu veci, čo má za následok porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Napokon, pokiaľ ide o hodnotiacu úvahu odvolacieho súdu ohľadne údajného dešpektu k normám Slovenskej republiky, ani táto nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže v rámci dokazovania nebol vykonaný žiaden zákonne získaný dôkaz, ktorý by hodnotiacu úvahu odvolacieho súdu potvrdzoval.

31. Zhrnúc uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie dovolateľa dôvodne namietajú nesprávny procesný postup odvolacieho súdu a danosť dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko v hodnotení relevantných skutkových zistení chýbala významná časť relevantných skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo a zároveň boli namietané, ktoré následne mali podstatný vplyv na posúdenie všetkých kritérií určujúcich rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy v prípade nezákonného trestného stíhania. Odvolací súd sa v rámci hodnotenia dôkazov podľa § 191 CSP nezaoberal všetkými predloženými dôkazmi významnými z hľadiska dôsledného posúdenia všetkých kritérií určujúcich rozsah spôsobenej nemajetkovej ujmy v prípade nezákonného trestného stíhania, ale selektívne zohľadnil len tie dôkazy, ktoré boli v neprospech žalobcov. Zároveň možno konštatovať, že odvolací súd svojím postupom poprel účel a zmysel práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vrátane princípu spravodlivosti a úplného odškodnenia poškodeného, na ktorých takáto náhrada škody je založená.

32. Z tohto dôvodu dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v jeho II. výroku v časti náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, ako aj v závislom výroku III. o náhrade trov konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 CSP) s tým, že odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Je potrebné, aby odvolací súd v ďalšom konaní komplexne vyhodnotil vykonané dokazovanie, v prípade potreby v zmysle § 384 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP nariadil pojednávanie, následne vo veci opätovne rozhodol a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi argumentmi sporových strán.

33. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Vzhľadom na zrušenie výroku III. o náhrade trov konania odpadol dôvod rozhodovať o dovolaní žalovanej proti rozhodnutiu odvolacieho súdu výlučne len v tejto časti. V novom rozhodnutí odvolací súd znova rozhodne o trovách celého konania, pričom je povinný svoje rozhodnutie aj v tejto časti náležite odôvodniť, reagujúc pritom tiež na argumenty strán.

34. Vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu vo výroku I. priznávajúcim žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ každému sumu 900 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu dovolací súd konštatuje, že namietané procesné vady v takej intenzite, ktorá by dosiahla porušenie práva dovolateľov na spravodlivý proces, nezistil.

35. Z dovolacej argumentácie, týkajúcej sa špecificky námietkam voči rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu, možno abstrahovať námietky, že odvolací súd dostatočne nezohľadnil špecifické okolnosti veci spočívajúce v tom, že informácie o väzbe v Slovenskej republike boli známe v širokom okruhu osôb kvôli značnej medializácii trestnej veci v Y. aj slovenských médiách,

príbuzní žalobcov žili v Č. P. a väzba bola vykonaná v Slovenskej republike; išlo o tzv. kolúznú väzbu, ktorá je najprísnejším druhom väzby; v dôsledku nezákonnej väzby žalobcovia trpeli depresiami aj so suicidálnymi myšlienkami, mali problémy s prijímaním stravy a spánkom; napokon nebola zohľadnená prítomnosť značného odstupe času (už takmer dve desaťročia) na reparovanie nemajetkovej ujmy spôsobenú nezákonnou väzbou.

36. Dovolací súd v prvom rade konštatuje, že žalobcovia si uplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu a nezákonné trestné stíhanie spoločne vo výške 33.200 eur bez toho, že by jasne tieto nároky odlíšili, t.j. akú náhradu žiadajú priznať za nezákonnú väzbu a akú náhradu žiadajú priznať za nezákonné trestné stíhanie, pričom aj odôvodnenie týchto nárokov sa v určitom rozsahu prelína. Odvolací súd postupoval správne, keď osobitne a špecificky vyhodnocoval dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy samostatne vo vzťahu k nezákonnej väzbe a samostatne vo vzťahu k nezákonnému trestnému stíhaniu. V časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu pritom žalobcom čiastočne vyhovel, keď každému priznal náhradu vo výške 900 eur. Z obsahu dovolania pritom nevyplyva, že by dovolatelia toto čiastočné vyhovenie ich žalobe reflektovali, keď výslovne uviedli, že dovolaním napádajú rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu, t.j. aj v rozsahu výroku I., ktorým bolo ich žalobe vyhovené. Vzhľadom na to, že základným kritériom prípustnosti dovolania je to, že ho môže podať len tá strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, je dovolanie žalobcov proti výroku I. rozsudku odvolacieho súdu subjektívne neprípustné a je potrebné ho v tejto časti odmietnuť.

37. Prípustným predmetom dovolacieho prieskumu je teda rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, ktorým vo výroku II. žalobu zamietol, vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu nad priznanú sumu 900 eur. Úlohou dovolacieho súdu bolo posúdiť, či v tejto časti došlo k dovolateľmi namietaným procesným vadám v takej intenzite, ktorá by dosiahla porušenie práva dovolateľov na spravodlivý proces.

38. Vo vzťahu k zásahu do osobnostných práv žalobcov vykonaním väzby odvolací súd konštatoval, že žalobcovia boli obmedzení na osobnej slobode, zohľadniac nedobrovoľné obmedzenie slobody pohybu a pobytu, odlúčenie od rodiny, vytrhnutie z rodinného, pracovného prostredia a zázemia žalobcov, už výlučne uvedené okolnosti nepochybne predstavujú zásah do ich osobnostných práv čo odôvodňuje priznať im náhradu nemajetkovej ujmy za 30 dní strávených v ústave na výkon väzby. Uvedené finančné zadosťučinenie zohľadňuje a má snahu reparovať prežívanie žalobcov a ich psychické rozpoloženie v čase výkonu väzby, ako aj významný zásah do ich rodinného života. Odvolací súd však na strane druhej nezohľadnil ako spôsobilý finančného zadosťučinenia dopad výkonu väzby na vnímanie osôb žalobcov v spoločnosti, v podobe narušenia dobrej povesti, dobrého mena či postavenia žalobcov, zohľadniac medializáciu a viaceré verejné diskusie na internetových fórach, v ktorých sa jednotlivci vyjadrovali k osobám žalobcov, k ich predchádzajúcemu životu či konaniu, pričom tieto nesvedčali o dobrom mene žalobcu 1/ alebo žalobcu 2/ a preukazovali skôr ich negatívne vnímanie žalobcov širšou verejnosťou, avšak v súvislosti i s iným ich konaním než bolo trestné stíhanie, resp. práve vzatie do väzby. Z vykonaných dôkazov odvolací súd dospel k záveru, že to nebola výlučne väzba (ktorú v dôsledku vývoja ďalšej procesnej situácie je nutné označiť, ako nezákonnú) ktorá by zasiahla do dobrého mena či cti žalobcov 1/, 2/, avšak žalobcovia 1/, 2/ boli v očiach širšej verejnosti (viď. zverejnené články médií a diskusie širšej verejnosti) už v tom čase vnímaní i ako pytláci, a to nielen v súvislosti s im za vinu kladenou činnosťou na Slovensku.

39. Odvolací súd sa pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy riadil pravidlami, ktoré vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu súdna prax (nález Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 754/2016-42, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/24/2020) postupne vytvorila ako stabilizujúce sa kritériá určenia jej výšky, keď prihliadal na povahu trestnej veci, dĺžku väzby, preukázaný dopad väzby do osobnostnej sféry poškodeného a širšie okolnosti, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo, korigované všeobecnými princípmi spravodlivosti. Všetky tieto kritériá odvolací súd zohľadnil a prihliadol na ne a učinil tiež komparáciu s ostatnou rozhodovacou činnosťou slovenských súdov. S poukazom na osobité okolnosti zistené vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci odvolací súd

dospel k záveru, že náhrada za ujmu vytrpenú výkonom nezákonnej väzby v trvaní jedného mesiaca je v prípade oboch žalobcov primeraná vo výške 30 eur za deň, t.j. celkovo vo výške 900 eur u každého zo žalobcov.

40. Dovolací súd považuje rozhodnutie odvolacieho súdu v časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonnú väzbu za dostatočne odôvodnené, keď odvolací súd jasne vymedzil základné kritériá primeranosti výšky náhrady a tieto následne aplikoval na prejednávajúcu vec, zohľadniac pritom všetky podstatné, z vykonaného dokazovania vyplývajúce rozhodujúce skutočnosti. Dovolací súd v procese dokazovania a jeho vyhodnotenia zo strany odvolacieho súdu neidentifikoval žiadne také zásadné pochybenia či nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení práva žalobcov na spravodlivý proces s potrebou kasačného zásahu zo strany dovolacieho súdu.

41. Nedostatky odôvodnenia súdneho rozhodnutia musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v článku 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 336/2019). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva nedostatočnosť, ani absencia skutkových a právnych záverov, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

42. Pokiaľ dovolatelia poukazovali na to, že informácie o väzbe v Slovenskej republike boli známe v širokom okruhu osôb kvôli značnej medializácii trestnej veci v Č. aj slovenských médiách, odvolací súd sa okolnosťami medializácie dostatočne zaoberal a podrobne odôvodnil svoj záver, že medializácia a verejná diskusia týkajúca sa aktivít žalobcov nebola vyvolaná výlučne vzatím žalobcov do väzby, ale mala oveľa širší kontext (por. body 43. až 47. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Okolnosti spočívajúce v tom, že príbuzní žalobcov žili v Č. P. a väzba bola vykonaná v Slovenskej republike, ako aj to, že išlo o tzv. kolúznú väzbu, ktorá je najprisnejším druhom väzby, boli odvolacím súdom tiež zohľadnené, keď odvolací súd konštatoval zásah do osobnostných práv žalobcov, konkrétne do práva na súkromný a rodinný život. Rovnako odvolací súd skonštatoval dopad nezákonnej väzby na psychické prežívanie žalobcov, preto dovolatelia nedôvodne namietajú, že nebolo zohľadnené, že v dôsledku nezákonnej väzby trpeli depresiami aj so suicidálnymi myšlienkami, mali problémy s prijímaním stravy a spánkom. Pokiaľ ide o namietané nezohľadnenie časového odstupu, podľa dovolacieho súdu nejde o také zásadné kritérium, ktoré by vo vzťahu k nezákonnej väzbe v trvaní 30 dní vyžadovalo špecifickú odpoveď. Toto kritérium pritom môže byť zohľadnené ešte v rámci posúdenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie.

43. Na záver je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 CSP nezakladá. Najvyšší súd už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa strane sporu neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Na tom zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax dovolacieho súdu (R 24/2017 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Ak teda dovolatelia svoju dovoláciu argumentáciu založil na dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) CSP, nemôžu sa v rámci uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu úspešne domáhať prieskumu správnosti či nesprávnosti právneho posúdenia veci (k tomu por. napr. sp.zn. III. ÚS 219/2024).

44. Predmetom rozhodovania odvolacieho súdu bol aj nárok žalobcov na náhradu škody vzniknutej v

súvislosti s ich trestným stíhaním, pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia vzniknutých v trestnom konaní na obhajobu žalobcov ako obvinených (neskôr obžalovaných), nárok na náhradu škody pozostávajúcej z nákladov spojených s prevozom osobných vecí žalobcov 1/, 2/, návštev žalobcov ich rodinnými príslušníkmi vo výkone väzby, nárok na náhradu škody predstavujúcej spotrebované finančné prostriedky zaslané žalobcom do väzby a ďalších hotových výdavkov. V tejto časti bola žaloba žalobcov zamietnutá. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. K tejto časti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolatelia neuplatnili žiadnu konkrétnu dovoláciu argumentáciu, dovolací súd preto súc viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, dovolanie v tejto časti ako procesne neprípustné odmietol.

45. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súdu uzatvára, že dovolanie dovolateľov je vo zvyšnej časti (t.j. časti okrem nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie) procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

46. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.